

ผลการประเมินบทความ
การประชุมวิชาการระดับชาติ “การเรียนรู้ด้านมนุษยศาสตร์และด้านสังคมศาสตร์” ครั้งที่ 3
ประจำปี 2563

รหัสบทความ NACHSL-2019_O_39

บทความเรื่อง : ปัญญากฎหมายในการใช้สิทธิยัดหนังสือแจ้งของผู้ว่าจ้างทำของในงานก่อสร้าง

แนวทางการแก้ไข

1. บทคัดย่อ / Abstract

ไม่พบผลการศึกษที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ ควรเขียนตามคำแนะนำ

2. บทนำ

-ไม่มี-

3. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ปรับแก้วัตถุประสงค์ให้ครอบคลุมเนื้อหามากกว่านี้

4. การทบทวนวรรณกรรม

พยายามทบทวนให้ตรงกับเนื้อเรื่องที่ศึกษา

5. วิธีดำเนินการวิจัย

-ไม่มี-

6. ผลการวิจัย

ควรปรับผลการศึกษาให้ละเอียด/ค้นคว้าให้มากขึ้น

7. อภิปรายผล

เขียนผลการศึกษาใหม่แล้วควรปรับให้สอดคล้องกับผลการศึกษา

8. ข้อเสนอแนะ

เขียนให้สอดคล้องกับการอภิปรายผล

9. เอกสารอ้างอิง

9.1 เพิ่มอ้างอิงของ

- แพรทีพย์ ชาติสวัสดิ์ (2560)

9.2 เอกสารอ้างอิงท้ายบทความไม่มีอยู่ในเนื้อหา ได้แก่

- จี๊ด เศรษฐบุตร (2522)

- จิตติ ดิงศ์ทัย (2523)

- ไชยยศ เหมะรัชตะ (2525)

- ไพโรจน์ (2559)

- ศักดิ์ สอนงชาติ (2539)

- สุนทร มณีสวัสดิ์ (2557)

- อุกฤษ มงคลนาวิน (2516)

- อรรยา สิงห์สงบ (2550)

ความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ

งานเขียนน่าสนใจแต่ควรปรับให้ตรงประเด็น เท่าที่ศึกษามาควรเน้นผลการศึกษาให้ละเอียด

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

โทร. 0 2160 1280

Email: natcon_hs@ssru.ac.th

<http://conference.ssru.ac.th/fhs2019>

ปัญหากฎหมายในการใช้สิทธิยึดหน่วงสินจ้างของผู้ว่าจ้างทำของในงานก่อสร้าง

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
คณะนิติศาสตร์
ภาควิชานิติศาสตร์
กรุงเทพฯ 10110

บทคัดย่อ

สัญญาจ้างก่อสร้างเป็นส่วนหนึ่งของสัญญาจ้างทำของ ตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ 3 ในเรื่องเอกเทศสัญญา ลักษณะ 7 ซึ่งผู้ว่าจ้างและผู้รับเหมาก่อสร้าง สามารถตกลงทำสัญญาได้ด้วยวาจา อย่างไรก็ตาม การตกลงด้วยวาจาไม่มีพยานหลักฐานเพื่อนำสืบถึงข้อเท็จจริง เมื่อมีการฟ้องร้องเป็นคดีความ ดังนั้น งานวิจัยจึง มีวัตถุประสงค์ เพื่อ (1) วิเคราะห์ปัญหาการให้สินจ้างในกรณีที่ ผู้ว่าจ้าง ไม่ยอมให้สินจ้างแก่ ผู้รับจ้าง เพื่อผลสำเร็จแห่งการที่ทำงาน โดยวิธีการใช้สิทธิยึดหน่วงสินจ้าง ตามมาตรา 599 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (2) เพื่อเสนอแนะแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมข้อความในตัวบทที่เกี่ยวกับ จ้างทำของ ให้มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น พร้อมทั้งเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขปัญหาค่าจ้างที่ผู้รับจ้างทำของจะต้องพบเจอในการทำงานในแต่ละครั้งและในแต่ละงานที่รับจ้างทำ โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ ใช้การวิเคราะห์ ข้อมูลโดยการวิเคราะห์เนื้อหา ผลการวิจัยจำแนกได้ดังนี้ (1) เมื่อไม่มีการทำสัญญาจ้างทำของกัน หรือ มีการทำสัญญาจ้างทำของต่อกันไว้ ทั้งสองแบบจะกำหนดระยะเวลาของงานที่ทำให้แล้วเสร็จกันไว้เสมอ ซึ่งบางกรณีในทางปฏิบัติก็มิให้พบเห็นอยู่เสมอว่า เมื่อผู้รับจ้างได้ทำงานตามทีผู้ว่าจ้างได้ว่าจ้างให้ทำตั้งแต่แรกเริ่ม และในขณะที่ผู้รับจ้างได้เข้าดำเนินการทำงานไปสักระยะหนึ่งผู้ว่าจ้างก็จะสั่งให้ผู้รับจ้างทำงานเพิ่มเติมจากเดิมต่อไปอีกเป็นอย่างมาก โดยไม่มีการทำสัญญาเป็นลายลักษณ์อักษรหรือเป็นหนังสือต่อกัน โดยผู้ว่าจ้างเพียงให้ คำสั่งในงานไว้ด้วยวาจา (2) เมื่อผู้ว่าจ้าง ตรวจรับมอบงานที่ส่งมอบ ก็มีสิทธิที่จะปฏิเสธการรับงานได้ โดยอ้าง เหตุแห่งการปฏิเสธที่จะรับมอบงานที่ส่งมอบซึ่งมีหลายกรณีด้วยกัน เช่น ใช้วัสดุอุปกรณ์ไม่ได้มาตรฐาน ไม่มี คุณภาพ ส่งมอบงานล่าช้าไม่เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในสัญญา เพื่อประวิงเวลาในการยึดหน่วงสินจ้างให้ยาว ออกไปและนำมาเป็นเหตุทำให้ผู้ว่าจ้างมีสิทธิยึดหน่วงสินจ้างไม่ยอมชำระสินจ้างให้แก่ผู้รับจ้าง คำสำคัญ : สิทธิยึดหน่วง, มาตรา 599, สัญญาจ้างก่อสร้าง, จ้างทำของ, การบังคับชำระหนี้

ไม่พบ
วิธี
การ
รับ
เงิน
ค่าจ้าง

1/2 " " " " " "

ผู้ว่าจ้างเท่าที่ควร ประกอบกับกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ 3 เอกเทศสัญญา ลักษณะ 7 สัญญาจ้างทำ
ของ เป็นกฎหมายที่มีมาแต่เดิมมิได้มีการแก้ไขปรับปรุง และยังมีใช้มาจนถึงปัจจุบัน ซึ่งบทบัญญัติในเรื่องสัญญา
จ้างทำของ มิได้บัญญัติให้เห็นว่าการจ้างทำของนั้นเมื่อมีการแก้ไขงานจ้างจะต้องทำเป็นหนังสือบอกกล่าวให้
อีกฝ่ายหนึ่งได้รับรู้ สัญญาจ้างทำของนี้ เป็นสัญญาประเภทที่สมบูรณ์โดยมีเจตนาตกลงกัน กล่าวคือ ไม่จำเป็นต้อง
จะต้องทำตามแบบ คือ ต้องส่งมอบ หรือต้องทำเป็นหนังสือ แต่อย่างไรก็ดี อนึ่งว่าด้วยพยานหลักฐาน กฎหมายก็
มิได้บังคับให้ทำหลักฐานเป็นหนังสือเพียงตกลงกันด้วยปาก ก็ฟ้องร้องบังคับคดีได้ (จิต เศรษฐบุตร, 2490, น.
148) ส่งผลให้เมื่อผู้รับจ้างมีหนังสือทวงถามให้ผู้ว่าจ้างชำระหนี้ที่ค้างค่าก่อสร้าง ผู้ว่าจ้างจะปฏิเสธการชำระ
สินจ้างพร้อมกับเรียกค่าเสียหายในความชำรุดบกพร่องของงานที่ผู้รับเหมาได้ทำแล้วเสร็จอย่างบกพร่อง โดย
อาศัยบทบัญญัติในมาตรา 599 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ที่ข้าพเจ้าได้กล่าวไว้ข้างต้นในการใช้
สิทธิยึดหน่วงสินจ้างไว้ไม่ยอมชำระสินจ้างให้แก่ผู้รับเหมาหรือผู้รับจ้างอย่างใดที่ควรจะเป็น

ศาสตราจารย์ ดร. วิฑูรย์ ประสงค์ของการวิจัย

1. วิเคราะห์ปัญหาการให้สินจ้างในกรณีนี้ที่ผู้ว่าจ้าง ไม่ยอมให้สินจ้างแก่ผู้รับจ้าง เพื่อผลสำเร็จแห่ง
กรรมที่ทำนั้น โดยวิธีการใช้สิทธิยึดหน่วงสินจ้าง ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 599
2. เพื่อเสนอแนะแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องในสัญญาที่เกี่ยวข้องกับจ้างทำของ ที่มี
ค่าธรรมเนียมมากยิ่งขึ้น พร้อมทั้งเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขปัญหาที่ผู้รับจ้างทำของจะต้องพบเจอในการ
ทำงานในแต่ละครั้งและในแต่ละงานที่รับจ้างทำ

การทบทวนวรรณกรรม

ในการทบทวนวรรณกรรมเรื่อง ปัญหาการใช้สิทธิยึดหน่วงสินจ้างของผู้ว่าจ้างทำของในงานก่อสร้าง
ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าหาความรู้เพื่อนำมาใช้ประกอบในบทความวิจัยจากแหล่งอ้างอิง ดังนี้ คือ (1) หนังสือ (2)
วิทยานิพนธ์ (3) วารสารกฎหมาย โดยรวบรวมและเรียบเรียงอธิบายไว้ ดังจะกล่าวต่อไปนี้

ความหมายและสาระสำคัญของสัญญาจ้างทำของ

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ได้ให้ความหมายของสัญญาจ้างทำของไว้ใน มาตรา 587 โดย
บัญญัติไว้ว่า “อันว่าจ้างทำของนั้น คือสัญญาซึ่งบุคคลคนหนึ่ง เรียกว่าผู้รับจ้าง ตกลงจะทำการงานสิ่งใดสิ่ง
หนึ่งจนสำเร็จให้แก่บุคคลอีกคนหนึ่ง เรียกว่าผู้ว่าจ้าง และผู้ว่าจ้างตกลงจะให้สินจ้างเพื่อผลสำเร็จแห่งการที่
ทำนั้น” เมื่อพิจารณาความหมายของสัญญาจ้างทำของที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น ก็สามารถที่จะแยกพิจารณาถึง
สาระสำคัญของสัญญาจ้างทำของได้ดังนี้ คือ

1. สัญญาจ้างทำของเป็นสัญญาที่มีคู่สัญญา 2 ฝ่าย

คู่สัญญาทั้งสองฝ่ายในสัญญาจ้างทำของ ก็คือ ฝ่ายผู้ว่าจ้างฝ่ายหนึ่งซึ่งเป็นผู้ที่ตกลงให้ผู้รับจ้างทำการ
งานสิ่งใดจนสำเร็จให้แก่ตน แล้วจะจ่ายสินจ้างให้แก่ผู้รับจ้าง ส่วนคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง ก็คือ ผู้รับจ้างที่ตกลงรับ
จะทำการงานสิ่งใดสิ่งหนึ่งจนสำเร็จ ให้แก่ ผู้ว่าจ้าง โดยจะได้รับสินจ้างเป็นการตอบแทน ฉะนั้น บุคคลอื่นที่
ไม่ใช่คู่สัญญาก็ไม่มีสิทธิเรียกร้องให้คู่สัญญาฝ่ายใดต้องปฏิบัติตามหน้าที่ตามสัญญาได้

2. วัตถุประสงค์ของสัญญาจ้างทำของ

สัญญาจ้างทำของนั้นมีวัตถุประสงค์ที่สำคัญ ก็คือ การที่ผู้รับจ้างตกลงจะทำการงานสิ่งใดสิ่งหนึ่ง
ให้แก่ ผู้ว่าจ้าง จนเป็นผลสำเร็จ ผู้ว่าจ้างมิได้ต้องการเฉพาะแรงงานของผู้รับจ้างแต่เพียงอย่างเดียว ดังเช่น
นายจ้างต้องการจากลูกจ้างตามสัญญาจ้างแรงงาน

ส่วนที่เกี่ยวกับการงานที่ผู้รับจ้างจะทำให้แก่ผู้ว่าจ้างนั้น อาจจะเป็น

ก. การทำให้เกิดวัตถุอย่างใดอย่างหนึ่งขึ้นมา เช่น การรับจ้างก่อสร้างบ้าน ถนน สะพาน เฟอร์นิเจอร์
ข. การซ่อมแซม ดัดแปลง หรือต่อเติมวัตถุอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น หลังคาบ้านรั่ว ผู้รับจ้างก็รับจ้างซ่อมหลังคา หรือหากผู้ว่าจ้างต้องการเปลี่ยนบานประตู หรือกระจกหน้าต่าง หรือเปลี่ยนสีของบ้าน จึงจ้างผู้รับจ้างมาดำเนินการ

ค. การทำงานโดยไม่ก่อให้เกิดวัตถุอย่างใดอย่างหนึ่งขึ้น เช่น จ้างว่าความ จ้างหมอรักษาโรค จ้างแสดงภาพยนตร์ จ้างร้องเพลง หรือแสดงดนตรีในวันเกิดหรือวันแต่งงาน

3. สัญญาจ้างทำของเป็นสัญญาต่างตอบแทน

ผู้รับจ้างจะได้สิ่งจ้างจากผู้ว่าจ้าง เมื่อผู้รับจ้างได้ทำการงานจนสำเร็จตามวัตถุประสงค์การจ้างของผู้ว่าจ้างแล้ว ผู้ว่าจ้างจึงให้สิ่งจ้างเป็นการตอบแทนแก่ผู้รับจ้าง สัญญาจ้างทำของจึงเป็นสัญญาต่างตอบแทนที่คู่สัญญาต่างฝ่ายต่างต้องมีหน้าที่ปฏิบัติการชำระหนี้ต่อกัน โดยสิ่งจ้างที่จ่ายเป็นค่าตอบแทนนี้ โดยมากเป็นเงินตรา แต่หากตกลงจ่ายเป็นทรัพย์สินอย่างอื่นย่อมทำได้ ดังนั้น สัญญาจ้างทำของไม่สามารถเป็นสัญญาแบบทำให้เปล่าได้ (ไพฑูริศ เอกจริยกร, ดร., 2560, น. 139-143)

สัญญาจ้างทำของไม่ต้องมีหลักฐานเป็นหนังสือหรือต้องทำตามแบบ

สัญญาจ้างทำของก็เหมือนกับสัญญาจ้างแรงงาน เป็นสัญญาที่เกิดขึ้นโดยการแสดงเจตนา และสมบูรณ์โดยการแสดงเจตนาตกลงกัน กล่าวคือ ไม่ต้องทำตามแบบและไม่ต้องมีพยานหลักฐานอย่างไร ก็ฟ้องร้องบังคับคดีกันได้ (ไพฑูริศ เอกจริยกร, ดร., 2560, น. 169)

ตัวอย่างคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1633/2525 สัญญาจ้างทำของ กฎหมายมิได้บังคับว่าต้องมีหลักฐานเป็นหนังสือ จึงจะฟ้องร้องให้บังคับคดีได้ ดังนั้น แม้โจทก์จะมีได้แนบสัญญาจ้างทำของหรือบรรยายรายละเอียดเกี่ยวกับเช็คมาในฟ้อง หรือบรรยายรายละเอียดว่าจำเลยสั่งให้โจทก์ทำตั้งแต่วันที่ ๓ กรกฎาคม ก็เป็นเรื่องรายละเอียดที่จะนำสืบในชั้นพิจารณา ฟ้องโจทก์จึงหาเคลือบคลุมไม่

ในกรณีที่สัญญาจ้างทำของมีการทำสัญญาเป็นหนังสือหรือมีหลักฐานเป็นหนังสือ คู่สัญญาก็สามารถนำสืบหักล้างแก้ไขเปลี่ยนแปลงเอกสารดังกล่าวได้เช่นกัน ไม่ต้องห้ามตามประมวลวิธีพิจารณาความแพ่ง ส่วนตามประมวลวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 94 ที่บัญญัติว่า “เมื่อใดมีกฎหมายบังคับให้ต้องมีพยานเอกสารมาแสดง ห้ามมิให้ศาลยอมรับฟังพยานบุคคลในกรณีอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้ แม้ถึงว่าคู่ความอีกฝ่ายหนึ่งจะได้อินยอมก็ดี...” ศ. โสภณ รัตนกร อธิบายว่า เมื่อใดมีกฎหมายบังคับให้ต้องมีเอกสารมาแสดง นั้นหมายถึงนิติกรรมซึ่งกฎหมายกำหนดว่า จะพิสูจน์กันได้อีกโดยพยานเอกสารนั่นเอง นิติกรรมเหล่านี้กฎหมายเห็นว่าเป็นเรื่องสำคัญ การยอมให้พิสูจน์กันด้วยพยานบุคคลอาจเกิดความไม่แน่นอนและมีข้อโต้แย้งกันได้ง่ายจึงได้กำหนดให้ต้องทำเป็นหนังสือ... (โสภณ รัตนกร, 2537, น. 204)

ตัวอย่างคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2186/2507 จำเลยทำสัญญาจ้างเหมาให้โจทก์ก่อสร้างโรงเรียนเป็นสัญญาจ้างทำของ ซึ่งกฎหมายมิได้บังคับว่าต้องทำเป็นหนังสือ แม้ตามแบบแปลนท้ายสัญญาจะแสดงว่าเป็นรูปอาคาร 4 ห้องเรียน จำเลยก็มีสิทธินำสืบพยานบุคคลเพื่อแก้ไขเปลี่ยนแปลงเอกสารแบบแปลนนั้นได้ว่า คู่สัญญามีเจตนาอันแท้จริงที่จะทำการจ้างเหมาก่อสร้างอาคารจำนวน 8 ห้องเรียน ไม่ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 94

สัญญาจ้างทำของในระบบกฎหมาย Civil Law

เดโช ณ กลาง (2550, น. 65) สัญญาจ้างทำของ (Werkvertrag) กฎหมายเยอรมันได้มีการให้นิยามความหมายไว้ในมาตรา 631 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งเยอรมัน ความว่า “คู่สัญญาฝ่ายหนึ่งตกลงที่จะรับทำงานตามที่ได้สัญญาไว้งานหนึ่งโดยคู่สัญญาอีกฝ่ายตกลงที่จะให้ค่าตอบแทนจากการทำงานนั้น” สัญญาจ้างทำ

หน้าที่เกิดจากมูลสัญญานั้น การที่ลูกหนี้ไม่ชำระหนี้ เจ้าหนี้อย่อมมีสิทธิที่จะบังคับชำระหนี้ตามมาตรา 213 หรืออาจใช้สิทธิบอกเลิกสัญญาตามมาตรา 386 บัญญัติว่า "ถ้าคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งมีสิทธิเลิกสัญญาโดยข้อสัญญา หรือโดยบทบัญญัติแห่งกฎหมาย การเลิกสัญญาเช่นนั้นย่อมทำด้วยแสดงเจตนาแก่อีกฝ่ายหนึ่ง... แสดงเจตนาดังกล่าวมาในวรรคก่อนนั้น ท่านว่าทนายจะถอนได้ไม่" ดังนั้น เจ้าหนี้อาจใช้สิทธิบังคับชำระหนี้ตามมาตรา 213 โดยไม่ใช้สิทธิบอกเลิกสัญญาตามมาตรา 386 ถึงมาตรา 388 หรือเจ้าหนี้อาจจะไม่ใช้สิทธิบังคับชำระหนี้ตามมาตรา 213 โดยใช้สิทธิบอกเลิกสัญญาตามมาตรา 386 ถึงมาตรา 388 เพื่อให้คู่กรณีกลับคืนสู่ฐานะเดิมตามมาตรา 391 ก็ได้ แต่จะใช้สิทธิทั้งสองทางพร้อมกันไม่ได้ ต้องเลือกเอาวิธีใดวิธีหนึ่งเท่านั้น เพราะถ้ามีการเลิกสัญญาแล้วย่อมไม่มีมูลหนี้ที่จะบังคับชำระหนี้โดยเฉพาะเจาะจงได้ (ไพโรจน์, 2559, น. 87-88)

หลักเกณฑ์ในการบังคับชำระหนี้

พรรณรายรัตน์ ศรีไชยรัตน์ (2559, น. 34-45) การที่เจ้าหนี้จะใช้สิทธิบังคับให้ลูกหนี้ชำระหนี้ต้องประกอบด้วยหลักเกณฑ์ 3 ประการ คือ หนี้ถึงกำหนดชำระแล้ว ลูกหนี้ละเลยไม่ชำระหนี้ และหนี้นั้นเป็นหนี้ที่เจ้าหนี้สามารถเรียกให้ลูกหนี้ชำระหนี้ได้

1. หนี้ถึงกำหนดชำระแล้ว

การถึงกำหนดชำระหนี้ อาจเป็นการถึงกำหนดตามเวลาที่ได้กำหนดไว้หากหนี้ดังกล่าวไม่ได้กำหนดเวลาชำระหนี้ไว้ ในบางกรณีการถึงกำหนดแห่งหนี้ นั้นอาจอนุมานเอาจากพฤติการณ์ต่างๆ ได้ แต่หากลูกหนี้ชำระหนี้ได้โดยพลัน ดังประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 203 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "ถ้าเวลาอันจะพึงชำระหนี้ นั้นมิได้กำหนดลงไว้ หรือจะอนุมานจากพฤติการณ์ทั้งปวงก็ไม่ได้ไซ้ ท่านว่าเจ้าหนี้อย่อมจะเรียกให้ชำระหนี้ได้โดยพลัน และฝ่ายลูกหนี้ก็ย่อมจะชำระหนี้ของตนได้โดยพลันดุจกัน"

2. ลูกหนี้ละเลยไม่ชำระหนี้

เสนีย์ ปราโมช (2560, น. 622-623) การที่เจ้าหนี้จะใช้สิทธิบังคับชำระหนี้ นอกจากหนี้ต้องถึงกำหนดแล้วยังต้องปรากฏว่าลูกหนี้ได้ละเลยไม่ชำระหนี้ของตน คำว่า "ละเลย" ในที่นี้ไม่ได้หมายความว่า ลูกหนี้ไม่ใส่ใจที่จะชำระหนี้ ความหมายของ คำว่า "ละเลย" ในมาตรา 213 วรรคหนึ่ง คือการไม่ชำระหนี้กฎหมายไม่ได้มุ่งที่ความใส่ใจของลูกหนี้ ไม่ว่าลูกหนี้จะใส่ใจหรือไม่ใส่ใจ แม้ลูกหนี้จะไม่ใส่ใจแต่ไม่ชำระหนี้ให้สำเร็จ ก็ได้ชื่อว่าละเลยไม่ชำระหนี้ ผลคือ เจ้าหนี้สามารถขอให้ศาลบังคับให้ลูกหนี้ชำระหนี้ตามที่ เป็นหนี้กันได้ และการที่ลูกหนี้ละเลยไม่ชำระหนี้ตามมาตรา 213 นั้นหมายถึงกรณีไม่ชำระหนี้เสียเลย มิใช่ชำระหนี้ล่าช้าหรือชำระหนี้บกพร่อง ส่วนเมื่อไรลูกหนี้จึงจะได้ชื่อว่าละเลยไม่ชำระหนี้ นั้นเกี่ยวข้องกับปัญหาในเรื่องที่หนี้ถึงกำหนด トラบใดที่หนี้ยังไม่ถึงกำหนดเวลาจะต้องชำระ ลูกหนี้ก็ยังไม่ได้ชื่อว่าละเลยไม่ชำระหนี้ ในกรณีที่หนี้มีเวลากำหนดชำระไว้ตามเวลาแห่งปฏิทิน ก่อนถึงกำหนดเวลานั้นลูกหนี้ยังได้ประโยชน์แต่เงื่อนไข เว้นแต่การจะไปเป็นเหตุให้ลูกหนี้อาพาประโยชน์แห่งเงื่อนไขไม่ได้ แต่ในกรณีที่หนี้ไม่มีเวลากำหนดชำระกำหนดไว้ เมื่อใดที่ลูกหนี้จึงจะชื่อว่าละเลยไม่ชำระหนี้จะต้องเข้าใจว่า トラบใดที่เจ้าหนี้ยังไม่ได้บอกกล่าวทวงถามไป ลูกหนี้อย่อมไม่สามารถจะรู้ได้ว่าเจ้าหนี้ต้องการให้ชำระหนี้หรือไม่ เพราะฉะนั้นจะว่าลูกหนี้ได้ละเลยไม่ชำระหนี้ยังไม่ได้จนกว่าเจ้าหนี้จะบอกกล่าวทวงถามไปแล้วลูกหนี้ไม่ใช้

3. เป็นหนี้ที่เจ้าหนี้สามารถเรียกให้ลูกหนี้ชำระหนี้ได้

แพรทีพย์ ขาดิสวัสดิ์ (2560, น. 34-38) หลักเกณฑ์ประการสุดท้ายสำหรับการใช้สิทธิบังคับชำระหนี้ คือ หนี้นั้นต้องเป็นหนี้ที่เจ้าหนี้สามารถเรียกให้ลูกหนี้ชำระหนี้ได้ กล่าวคือ ต้องเป็นหนี้ในแพ่ง และการชำระหนี้ไม่แตกเป็นพันวิสัย

3.1 หนี้ในแพ่ง

11 ม.ค. 2561
246, 245
246
106
2พ.พ.
25/5/2561
3/5

กิตติกรรมประกาศ

บทความวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ อาจารย์ภาวิตา คำชาย เป็นอย่างยิ่งที่ได้ให้ความกรุณารับเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาแก่ผู้วิจัย โดยท่านได้ชี้แนะแนวทางและให้คำปรึกษาในการปรับแก้รายงานวิจัยให้สำเร็จ ลุล่วงไปได้ด้วยดี และผู้วิจัยขอขอบพระคุณบิดา มารดา และพี่ชายที่ได้ให้คำแนะนำและข้อคิดเห็นเกี่ยวกับงานวิจัยอันเป็นคุณประโยชน์ในระหว่างการทำรายงานฉบับนี้

เอกสารอ้างอิง

วิทย์ ก ลี อ

หนังสือภาษาไทย

- จิต เศรษฐบุตร. (2522). หลักกฎหมายแพ่งลักษณะนิติกรรมและหนี้ (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร: เอร่าวิณการพิมพ์.
- จิต เศรษฐบุตร. (2493). ความรู้เบื้องต้นแห่งกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ว่าด้วยเช่าทรัพย์ เช่าซื้อ จ้างแรงงาน จ้างทำของและรับขน. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. สำนักหอสมุด.
- จิตติ ดิงศภักย์. (2523). ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ 2 มาตรา 354 ถึง 452 ว่าด้วยมูลแห่งหนี้ (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ไชยยศ เหมะรัชตะ. (2525). กฎหมายว่าด้วยสัญญา เล่ม 1. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไพฑูริศ เอกจริยกร, ดร. (2560). คำอธิบาย จ้างแรงงาน จ้างทำของ รับขน (พิมพ์ครั้งที่ 13). กรุงเทพฯ: วิญญูชน.
- ไพโรจน์. (2559). คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วย หนี้ (พิมพ์ครั้งที่ 11). กรุงเทพมหานคร: กรุงเทพฯ พิมพ์ลิขิต.
- พรรณรายรัตน์ ศรีไชรัตน์. (2559). คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ หนี้ : บทเบ็ดเสร็จทั่วไป (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน.
- ศักดิ์ สอนองชาติ. (2539). คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยนิติกรรมและสัญญา. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์นิติบรรณการ.
- สุนทร มณีสวัสดิ์. (2557). คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์: หนี้ (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน.
- เสนีย์ ปราโมช, ม.ร.ว. (2505). ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ว่าด้วยนิติกรรมและหนี้ เล่ม 1 (ภาค 1-2) พ.ศ. 2478, แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2505. กรุงเทพมหานคร: แสงสุทธิการพิมพ์.
- เสนีย์ ปราโมช, ม.ร.ว. (2560). ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วย นิติกรรมและหนี้ เล่ม 2 (ภาคจบบริบูรณ์) ปรับปรุงแก้ไขโดยมุรินทร์ พงศาปาน (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน.
- โสภณ รัตนกร. (2537). คำอธิบายกฎหมายลักษณะพยาน. กรุงเทพมหานคร:ธรรมสาร.
- อุกฤษ มงคลนาวิน. (2516). คำบรรยายกฎหมายแพ่งว่าด้วยจัดการงานนอกสั่งและลามิควรได้ (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร: ศรีเมืองการพิมพ์.
- อรรษา สิงห์สงบ. (2550). กฎหมายว่าด้วยสัญญา. กรุงเทพฯ: วิญญูชน.
- วิทยานิพนธ์
- เดโช ณ ถกลาง. (2550). ความแตกต่างระหว่างสัญญาซื้อขายและสัญญาจ้างทำของ. นิติศาสตรมหาบัณฑิต. คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.